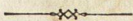

335.

„Бисеро, моме Бисеро!
Даль си у бахчи растена,
Даль си отъ бога дадена?“

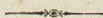
„Не сумъ у бахчи родена,
Ни сумъ отъ бога падната,
Тук' сумъ отъ майка растена.“

336.

Отъ село Кронцеливо, близу до Воденъ.

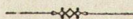
Облагъ ми чиниле лудо емъ девойка,
На едно да ми спѣтъ три дни и три ноке,
На една рогузина, на една перница,
Да не сѣ задеватъ. Момче-то таксако
Нейна бжрза коня; мома-та таксала
Сандокъ со прикиа. Момче-то легнало,
Ка ми не заспало, като рудо ягне;
Мома-та легнала, сонъ не ми ж фаща,
Туку сѣ расфжрлятъ отъ рамо на рамо,
Туку сѣ расфжрлятъ, еме разговара:
„Стани лудо, стани, асѣ сжмъ посмеала,
И конь-отъ не твой-о, и я сжмъ ти твоя.“

337.

Елено, моме Елено,
Елено пиле шарено!
Чула си нещо разбрала,
От' боленъ лежа ке умра
Отъ тешка болесъ невѣрна
Со две куршуми удрено,

На десно рамо удрено
И две-те бѣа тельли,
На тенка сирма нижани
На Оризарски чаири,
На бѣла Ружанска.

338.

Сѣ собрале, набрале
'Си-те моми Баровки
На Баровки гумница,
Да ми предѣтъ дарови,
Да дарувѣтъ сватови.
Заросила роса-та,

Избега'е моми-те;
Пристанала роса-та,
Пакъ дойдо'а моми-те
Сѣ фати'а на јоро
Да ми игрѣтъ на јоро;
Сѣ фатила Митана.

